

IZKORIŠČENA

»Ljubica, v posteljo! Ali se moraš res vsak večer obirati?« zakliče mama, ko sedim na tleh kopalnice. O, ko bi le vedela, zakaj nočem v posteljo! Toda, kako naj ji povem, ko pa vem, da mi ne bo verjela niti besede? Seveda ni čudno, da mi ne bi verjela, saj je popolnoma zaverovana v moškega svojih sanj. Moškega, ki me izkorišča.

Ko sta se moja starša ločila, sem bila stara sedem let. Očka je prevaral mamo, toda še vedno ga imam rada in bi raje živela pri njem kot pri ženski, ki se sploh več ne obnaša kot moja mama in njenem novem izbrancu, ki me mori vsak večer in me preganja v sanjah vsako noč. Ravno zato nočem v posteljo. Ker vem, kaj se bo zgodilo, ko bo mama zaspala. Prišel bo ON. Odprl bo vrata moje sobe in spet se bodo začele nočne more, na žalost resnične.

Vem, da se ne bom mogla do jutra skrivati v kopalnici, zato zaželim lahko noč in odidem v sobo. Čeprav mi to ni v navadi in tega ne počnem pogosto, glasno preklinjam. Ključa ni v vratih! Gotovo ga je vzel ON, ker včeraj ni mogel v sobo, saj sem zaklenila vrata. »Sovražim ga!« je moja zadnja misel, preden zaspim.

Prebudi me tiho odpiranje vrat. Odprem oči in ga zagledam. Poželjivo me gleda in se osladno smehlja. Kar zmrzi me in že čutim kurjo polt. Ne že spet! Tiho pridrsa do moje postelje in me narejeno prijazno ogovori: »Pridna punca si. Pridna dekleta ubogajo svoje očete in se jim ne upirajo, kajne? Saj veš, kaj sledi, če se boš upirala, zato sodeluj. In ne povej mami. To je najina skrivnost. Jasno?« Ker vem, da bo še huje, če mu zabrusim, da ni moj oče, le nemo prikimam. Mi sploh preostane kaj drugega? Seveda ne, to mi je zdaj že jasno, saj se ista pesem ponavlja večer za večerom, noč za nočjo. Čutim, da danes ne bo drugače. Skloni se k meni in se me začne dotikati. Povsod. Neprijetno je. In čudno. Čeprav to počne že od mojega desetega leta, se še vedno nisem navadila. Gnusi se mi. Boža me po prsih in pod spodnjim perilom. Vedno močneje. Hočem zakričati, toda z roko mi zamaši usta in me grozeče pogleda. Še bolj me je strah, saj sem ga pošteno razjezila. Zatiskam oči in poskušam nase navleči pižamo, ki jo je grobo povlekel z mene. Jokam. Toda ni mu mar. Še on se sleče in zagrabi me panika. In potem se zgodi tisto, česar se najbolj bojim. Grozno boli. Kako naj to še naprej prikrivam mami? Nekako bom morala, če želim ostati živa. Toda v tem trenutku bi bila raje mrtva. Pochutim se okuženo, umazano in izkoriščeno. Končno se obleče, se me še nekaj časa dotika, nato pa brez besed zapusti sobo. V trenutku, ko zapre vrata, planem v jok. Spet je to naredil. Izkoristil me je, zlorabil. Kako je mogel? Stara sem trinajst let! Vem, da se mi dogaja krivica, toda nikomur se ne morem zaupati, ker me je sram in se bojim. Le tiho lahko upam, da se bo to čim prej končalo. Objokana potonem v spanec.

Zjutraj me mama zbudi in mi zaželi dobro jutro. Vse me boli. Ne zaveda se, kakšna krivica se mi godi. Kakšno krivico mi povzroča moški, ki ga je pripeljala k hiši in ga kljub temu da ga sovražim, moram klicati očka. Kako je lahko tako naivna?

Vsa razbolela se oblečem in odidem v šolo. Vsaj tam sem varna pred njim. Pred učilnico me vsa nasmejana čaka najboljša prijateljica Ajda in nasmeh se ji potrudim vrniti. Skupaj se pripraviva na pouk slovenščine in nekaj minut po zvonjenju v razred prihiti dobrovoljna učiteljica, ki jo imamo vsi radi. Zelo rada pišem, in ona to ve, zato mene in še nekaj drugih pozove k sodelovanju na literarnem natečaju, povezanim z evropskim dnevom za zaščito otrok pred spolnim izkoriščanjem in spolno zlorabo. Ko

slišim, o čem naj bi pisali, otrpnem. Le kako naj pišem o tem, ko pa to doživljam vsako noč? Učiteljica opazi moj pogled in me vpraša, ali sem v redu. Opravičim se in odvrnem, da ni nič narobe ter do zadnje ure zbrano sledim pouku. Ko šolski zvonec naznani konec pouka, se peš odpravim proti domu, odločena, da za ta literarni natečaj ne napišem niti besede. Toda ko doma zagledam očima, udobno zleknjenega v naslanjaču, nisem več tako mirna. »O, živijo, lepotička! Kako je bilo v šoli?« me vpraša. Ko spoznam, da se mi posmehuje in uživa v moji zadregi, stečem v sobo in se usedem pred prazen list papirja. Tokrat ne potrebujem navdiha. Na papir izlijem vse, kar me teži vsa ta leta, od prve do zadnje besede. Besedilo po elektronski pošti pošljem učiteljici, in ta mi, še preden ga prebere, odpiše, da je zelo vesela, da sem se zopet potrudila.

Naslednji dan me v šoli celo uro zaskrbljeno opazuje in takoj mi postane žal, da sem se ji zaupala. Toda zdaj je prepozno. Po uri me zadrži v učilnici in vpraša: »Ali je res? Prosim, povej mi, lahko mi zaupaš.« Ne vem, kaj naj odgovorim, zato ostanem tiho in gledam v tla. Naenkrat na zdržim več. Učiteljici planem v objem in se razjokam. Vem, da me razume in mi bo pomagala. To tudi stori. Najprej me potolaži, kot me ne bi znala niti mama in se mi zahvali, ker sem se ji zaupala. Celo zgodbo moram nato obnoviti še socialni delavki, ki obljubi, da bo takoj ukrepala in me potolaži, da bo še vse v redu. In jaz ji verjamem.

Ko odhajam domov, se počutim lahkotno, kot bi odložila ogromno breme. Pri kosilu sem pretirano dobre volje, toda globoko v meni še vedno tli strah, zato se izogibam njegovemu pogledu. Komaj začnemo jesti, ko nekdo potrka. Pred vrati stojita dva policista in ženska, za katero se izkaže, da je socialna delavka. Očka prebledi, mama pa je prestrašena in presenečena. Ko ženska vse razloži, policista vkleneta očeta. Aretiran je. Moškega, ki me je vsa ta leta izkoriščal, ne bom nikoli več videla! Konec je!

Mama me objame in skupaj jokava. Ne vem, ali od sreče, žalosti ali olajšanja. Ni pomembno, važno, da je odšel. Toda globoko v srcu vem, da nobene solze ne bodo mogle sprati spomina na krivico, ki se mi je zgodila.

Spis učenke Osnovne šole Podbočje,
ki je nastal v okviru natečaja
Združenja proti spolnemu zlorabljanju

mentor: prof. Janja Rostohar